

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesv Carmelitarvm Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

Jn duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamations, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput XXXIV. Prosequitur eandem materiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

Ius in mundo seruus aut mancipium est, qui libenter se seruum dicat; humiliis autem Iesus id sibi nomen honori ducere videtur. Quam multum, ô Pater æterne, hæc eius humilitas promeretur! quoniam filium tuum thesauro emimus? Iam tum scimus, tringita illum denarijs semel venditum fuisse; at, ut ematur, nullum pretium sufficiens est. Vide te porro, quomodo per id quod à natura nostra habet, se hic nobis assimiler, æquiparet, & vnum quid nobiscum faciat, quin imò, quasi voluntatis tuæ D O M I N U S, Patri velut in mentem reuocat, se, quoniam suum est, id nobis dare posse: vnde ait, Panem nostrum, nullum inter se & nos discrimen agnoscendo aut statuendo, sed nos vna secum vnum quid faciendo; vt, Maiestate eius nostram orationem cum sua quotidie coniungente, nostra à Deo id consequatur quod petemus.

Dominus
nobis se affe-
mitas.

C A P V T XXXIV.

EAMDEM PROSEQUITVR MATERIAM; VS VI H A E C
documenta esse poterunt, post sacram communionem
iam sumptam.

Hæc ergo petitio, qua panem quotidianum petimus, in perpetuum videatur extendi. Mecum ipsa subinde perpendi, cur, cum Dominus semel dixisset, Quotidianum, rursus addat, Danobis hodie. Meam hic inepitiam fatuitatemque vobis declarare volo; quæ si talis sit, vt tallem etiam eam reputare; nam certè nimis quam magna fatuitas est, hisce me immiscere. Quotidianum ergo hoc mihi in sensu accipi debere videatur; quandoquidem eum hic in terra possidemus, fore vt & in celo postea cum possideamus, si modò ex eius contubernio lucrum facere nouerimus. nulla enim alia de causa, quam vt nos iuuet, animet, sufficit, quod eam, quam in nobis voluntatem diximus adimpleri faciamus, apud nos & nobiscum manere voluit. Hodie vero nonnisi de uno intelligitur die, quamdiu scilicet mundus hic durabit, nec ad ulterius tempus refertur. Reprobis sane qui damnantur, verè nonnisi una dies est; in alia enim vita eo bono frui non poterunt. Si se superari sinant, Domino culpa ascribenda non est: etenim ipse, ad usque conflictus finem, numquam ab animo illis addendo cessabit. Vnde non erit, quo aut se excusent, aut Patrem æternum accusent, quod tum, cum eo magis indigebant, id ipsis abstulerit. Vnde filius ei ait, cum, nonnisi unus sit dies, hunc se iam inter suos, & cum amicis transigere sinat, tametsi nonnullorum improborum calumniis & iniurijs expositum: & quoniam Maestas eius ipsam nobis iā dedit, & in hunc mundum è solo suo beneplacito,

S.M.Teresa Opera.

q

volun-

Quid sibi
volit quoti-
dianum.

voluntate & bonitate misit, se iā, è sua voluntate, nos nolle dereliqueremus, sed hīc nobiscum tum ad maiorem amicorum suorum gloriam, cum in micorum afflictionem & crucem, manere velle: adeo ut nihil aliud sit nouo petat, quam quid hodiernum: nam cum semel sacratissimum unum panem nobis dederit, certissimum est nos eum perpetuo ac semper tenueros. Maiestas eius, (quemadmodum iam supra monui) hoc nobis mentum, & humanitatis suæ manna ita dedit, vt prout volumus, inueniamus; & nisi nostra id culpa fiat, numquam mortem habemus, quibuscumque enim modis anima ipsum comedere cupiet, in factum hoc Sacramento saporem aliquem & consolationem precium.

*Omnigena
consolatio
sapor est in
Ven. Sacra
mento.*

Nulla quippe est indigentia, nulla difficultas, nulla pericula, quæ non toleratu facilis sit, si illius labores & mala semel sapientiam.

Vos vero, carissimæ, una cum hoc Domino, Patrem rogat, in die vestrum vos sponsum habere sinat, ne aliquando sine ipso in mundo vos esse contingat. Porro ad tam magnam voluptatem nostram perandam satis sit, quod sub hisce panis ac vini accidentibus intonatus & velatus maneat: quod sanè non exigua crux est illi, quia quod amet non habet, nec aliam in hoc mundo consolationem. Suppliciter atque instanter cum rogat, ne vñquam nobis deficiat, dignè eum recipiendum vobis dispositionem & præparamentum dat.

De alio autem pane nolite esse sollicitæ, vos inquam, quia non est de re, in Dei manus & voluntatem sincerissimam, cum affectu regnibus ad victum Loquor autem de tempore quo orationi insistitis, cum scilicet spectantibus ris longè momenti negotia tractatis; alia quippe sunt temporis agitatum.

quibus operemini, & viatum lucrèmini, sed citra anxietatem & sollicitatem. Nullo vñquam tempore hisce reuoluendis cogitationem impedit, at solum corpus operetur (æquum enim & par est, vt labore vel viatum & necessaria vobis comparetis) anima vero quiescat. Sed vñbi vberius declarauit) hanc sponsu sollicitudinem & curam communiam ille de vobis numquam non sollicitus erit. Nolite timere ne vos aliquando deserat, aut deficiat, dummodo vos à parte vestra non deficiatis in eo quod dixistis, cum Dei voluntatem in vobis fieri possit. Quod ad me vero spectat, in veritate vobis dico, carissimæ, si iam è terra in aliquo horum peccarem (quemadmodum alias factis sepe peccare non tam ab ipso petarem, vt mihi panem, aut aliun quempiam ei concederer, quam vt me præ fame emori fineret. ad quid enim vñcupiam, si diutius viuendo, maiorem mihi mortem ac damnationem accersam? Adeo vt, si vos vere cordialiterque Deo tradecisisti id ore profertis, vestri ipse curam habiturus sit. Eodem p-

modo ac dum famulus aliquis ad alteri seruendum sese elocat : nam sollicitus ipse est , quomodo Domino suo in omnibus placeat & satisfaciat ; Dominus autem tam diu de cibo vietque ei prospiciat oportet , quamdiu illius in domo agit , eique famulatur : nisi forte hic eo redactus sit in opere , ut nec sibi , nec famulo sufficientem vietum habeat . Sed postremum hoc in Domino nostro locum non habet ; etenim est , & semper erit , cum diues , tum potens . An non enim turpe & indecens esset , famulum quotidie cibum identidem à Domino petere , cum sciat hunc curare , imo debere curare , ut ipse habeat quod comedat ? Merito ergo hic ei respondere posset , curare illum debere , ut sibi seruat , & , quomodo sibi placet videre ; quod enim alijs rebus cogitat intedat quam oporteat , hinc fieri ut nullum omnino opus sit obeat & peragat .

De hoc ergo pane postulando laboret qui velit , carissimæ ; nos vero patrem caelestem rogemus , dignæ ut inueniamur , quæ panem nostrum caelestem peramus . Adeo ut , cum oculi illo aspicioendo sese reficere nequeant , quod ita velatus a tectus sit , animæ saltem oculis sese detegat , illisque declarer , si alium longe cibum esse , letitia scilicet ac deliciarum , quique vitam sustentet . Quid : putatis , sanctissimum hunc cibum , etiam pro ipsis corporibus alimentum non esse , nec non singulare aliquid , etiam aduersus corporales morbos & infirmitates medicamentum ? Evidem id & alimentum , & medicamentum esse scio . Etenim quamdam varijs infirmitatibus ac morbis obnoxiam noui , quæ cum frequenter grauissimos dolores pateretur , hi per sacram communionem , velut manu quadam detergente , simul & semel auferabantur , & ipsa sanitatem consequebatur . Siebat id ordinariè , & in morbis quidem evidenter , adeo ut impossibile esset , meo quidem iudicio , eosdem fingere . Verum quia mirabilia , quæ sanctissimus hic panis in ipsum digne recipientibus operatur , admodum nota sunt ; hinc multa alia , quæ de hac persona quam dixi , dicere possem studio hic omitto , quæ tamen & optime scire potui , & vera esse mihi notissimum est . Tam viuam porro Dominus ei fidem dederat , ut quoties nonnullos audiret optantes , ut Christi in terra agentis tempore vivere sibi datum esset , non posset non apud semetipam illos ridere : putabat enim , cum eum in Væter . Sacramento tam veraciter praesentem & eumdem haberent , quam tum in vita erat , non esse cur amplius quid pererent aut optarent . De eadem præterea audiui , illam , etsi non usque adeo perfecta erat , quoties ad sacram communionem accedebat , ad multos quidem annos non minus conatam fidem in se confirmare , quan si corporeis Dominum in domiciliū & hospitiū suum venientem oculis vidiisse , quod se (ut pote quæ firmissime credebat , Dominū ad angustū suū

*Eucharistia
morbis cor-
poralibus
medetur.*

domicilium diuertere) ab omnibus rebus externis , quām poten-
ximē auellere,& vna cum ipso introgredetur. Adhac sedulū com-
batur,sensus suos recollectos habere,vt hi omnes tam magnum bonum
intelligerent;animam,inquam,in illo agnoscendo,minimē impeditur.
Considerabat ac fingebat se,quasi secus pedes eius federe, & cum illa
Magdalena perinde lacrymabatur, ac si corporeis eum oculis in via
fieri adib⁹ cōspexisset:&c,licet nullum deuotionis in seipso sensum
tire, fides tamen ei dicitur,bene sibi illic esse; ibique cum eo dū
uiabatur & loquebatur. Nisi enim studio & dat⁹ opera simplices ele-
limus & intellectum nostrum excæcemos,certum est,id quādām

*Consideratio
præsentia
Christi post
cōmunionem,
non est ima-
ginationis
repræsen-
tatio.*

ginationis repræsentationem non esse, vt i⁹ est, dum Dominum Iesum
Christi post cruce, aut in alijs passionis partibus constitutum consideramus;
illis rem prout tunc reuera contigit, perpendimus. Sed hoc iam con-
git & ipsissima veritas est; neque opus est eum alibi remotius queran-
ni⁹ vt,cum amantissimum Iesum tamdiu apud nos & nobiscum eli-
uerimus, quādī species panis à naturali calore confumpta nos in
fam bonam oportunitatem nobis elabi non sinamus, sed nos ad illam
applicemus.

Si enim vel solo vēstis attacti morbos sanabat tū cū in mundo
homines conuersabatur, minimē dubitandum est, quin iam adeo
mē intra nos constitutus, miracula patraturus sit, dummodo vīta
dē habeamus;& quod ab eo petemus,nobis sit concessurus, cūm in
domum nostram diuenterit. Non solet enim Maiestas eius habitatione
& hospiti⁹ mercedem sordidē male que persoluere, dummodo beati
cipiatur & tractetur.si tibi graue sit,quod oculis eum corporis mo-
tuaris, cogita id nobis minimē expedire : est quippe aliud, can-
glorificatum videre, aliud cūm olim inter mortales mortali⁹
bat. Nemo hominum est qui id ferre posset , quod natura nō in-
mis quām imbecillis sit;imō,nou⁹ esset amplius mundus, neu quis in

*Cur solari-
nos ipsi de-
beamus,
quod Chri-
stum corpo-
ris oculis
non videa-
mus.*

mundo manere velle:nam ex æterna huīus veritatis aspectu facil-
teret,quidquid hic in terra magni facimus, non nisi meram esse fa-
tem & imposturam. Et quomodo aliqua peccatricula qualis ipsa in
vīpote quæ tam multis sceleribus eū offendit,tant⁹ Maiestatem aperte
tā ei vicina & propè esse auderet? Verū sub panis speciebus tracta-
lis est:si enim Rex personā & vestem mentiatur, de veneratione &
pectibus,qui ei ad cum eo agendum debentur,exhibendis adeo felice
esse debere non videmur. Videturq; is id æquanimiter ferre debere
quod se ipse personarit. Quis autem tanto cum tempore, tanta cum in-
gnitate, & tot imperfectionibus onustus ipsum auderet accede-
re,ah! quam parum scimus,quid petamus; & quanto melius prouide-

*Sub panis
speciebus
tractabilis
est.*

Ius in hoc prospexit ijs enim, quibus id videt profuturum, tese aperit ac tetegit: & licet corporeis eum oculis non videant, multos tamen habet modos, ad se animæ per magnos sensus internos & affectus, & alias diuersas vias, manifestandum. Libenter apud illum agite, nec rei vestræ agenda augendæque tam oportunum tempus, vti est hora post sumptam communionem, clabi finite. Est quippe id magnum animæ bonum; & Domino Iesu gratum cumprimis est, quod apud ipsum & cum ipso maneat. Videte, carissimæ, ne illum amittatis, & nisi aliud vobis Superior & obedientia iniungat, animam semper apud Dominum verlari permitte: ipse enim præceptor vester est, nec vos edocere neglet, esto quæ doceat non intelligatis. at, si cogitationem alio mox ferri sinatis, & eum qui intra vos est, minimè curetis, necad eum reflectatis, non est quod de ullo, præter quam vobis ipsis, conqueramini.

Hoc ergo oportunum tempus est, vt præceptor noster nos doceat, nos vero ei auscultemus, ac pedes eius ex osculemur (quod nos docere dignatus sit) suppliciterque eum rogemus, ne à nobis umquam recedat. Si enim id ipsum petere debeatis, etiam cum aliquam Christi Redemptoris imaginem intuemini, nimis quam magna esse stoliditas mihi videtur, hoc ipso tempore ipsammet personam deferere, ad solâ illius imaginem aspiciendam. An non similis stoliditas esset, si, cum alicuius quem vincere diligemus, imaginem haberemus, illo ipso nos ad visitandum adeunte, illum alloqui detentes omnem sermonem alloquiumq; ad imaginem ipsius conuerteremus? Nosse vultis, quandonam hoc valde bonum & sanctum futurum sit, mihiique etiam placeat: cum persona ipsa abest, & id ipsam nobis per multas ariditates indicare dignatur, tunc magna quedam voluptas est, aliquam illius quem tam meritò diligere debemus, imaginem intueri, imò, quocumque oculos meos contuertero, illic ipsam videre vellem. Cui enim meliori, aut ad aspectum graviori rei visum & oculos nostros impendere possemus, quam ei videndo, qui usque adeò nos diligit, omneque in se bonum complectitur? Pro infelices illos hereticos, qui tum hanc, tum alias plurimas consolationes culpa & demerito suo amiserunt!

Verum postquam iam Dominum recepistis, cum ipsammet personam vobis præsentem habeatis, oculos corporis occludere, animæ autem recludere & aperire, atq; intima cordis intueri satagit. Dico enim vobis, & iterum iterumq; dico, (imò & sapienter id dicere vellem) si, quotiescumque sacram communionem aditis, hoc facere assuecatis, conscientiam veltram ita à peccando mundam ac puram conservare studendo, ut saperius isthuc bono vobis frui liceat; illum non tam personatum velatum uenire, quin (sicuti dictū est) se diuersimodè patefaciat, pro desiderij sci-

*Quod temp-
pus oportu-
num sit. ve
à Christo do-
cimus.*

*Stultitia
est, alicuius
imaginem
intueri, ip-
samet perso-
na omessa.*

licet, quo ad illum videndum tenemur, modulo. Et tam ardens fons
vestrum quoad hoc desiderium esse posset, vt se totum vobis patefacias.
Sed, si illum parui faciamus, & statim atque ipsum recepimus, ab ipso
subducimus, ad alia, quae viliora & abiectiora sunt, consestanda; quod
li tunc faciendum restat: an nos, vi adhibita, trahere violenter debemus?
videamus illum se nobis patefacere velle? Minime gentium: neq; enim
benignè eum habuerunt tūc, cum omnibus se hominibus vulgo pre-
ciebat, ac videndum dabat, aperteq; quis esset, declarabat: nam adū
paucos inuenire erat, qui ei credebant. Idcirco nimis quam magnan-
iestas eius nobis omnibus misericordiam facit, quod nos intelligere
ipsummet esse, qui in sanctissimo Altaris Sacramento adest. At apostoli
patescas ipsi patefacere, magnaliaq; sua cōmunicare, suoq; thesauros pauperum
cum ardenter imperitri non vult, at ijs dumtaxat, quos ardentissimi desiderio me-
desideranti cernit: Hi namq; veri & sinceri amici eius sunt. Qui enim talis ergo
amicus non erit, & vt talem ipsum recipere non studebit, postquam
sua iam fecerit quidquid in se est, me afferente certæ effore, hunc
quam importuniūs rogaturum, vt ipsi se aperiatur & patefaciat. Imò iam
cum domo sua egreditur, ad præcepto Ecclesie satisfaciendum, ve-
lam à se adimplatum videre, vt totum illud tempus, quod hinc admo-
tationi impedit, nimis quam longum ei videatur, & Dominum quip-
pationes, & impedimenta huius mundi, quam potest maxime feliciter
videatur, ad impediendum, ne Dominus domū tuam occupet & incol-

*Dominus se patescas ipsi patefacere, magnaliaq; sua cōmunicare, suoq; thesauros pauperum
cum ardenter imperitri non vult, at ijs dumtaxat, quos ardentissimi desiderio me-
desideranti cernit: Hi namq; veri & sinceri amici eius sunt. Qui enim talis ergo
amicus non erit, & vt talem ipsum recipere non studebit, postquam*

*sua iam fecerit quidquid in se est, me afferente certæ effore, hunc
quam importuniūs rogaturum, vt ipsi se aperiatur & patefaciat. Imò iam
cum domo sua egreditur, ad præcepto Ecclesie satisfaciendum, ve-
lam à se adimplatum videre, vt totum illud tempus, quod hinc admo-
tationi impedit, nimis quam longum ei videatur, & Dominum quip-
pationes, & impedimenta huius mundi, quam potest maxime feliciter
videatur, ad impediendum, ne Dominus domū tuam occupet & incol-*

C A P V T XXXV.

EAMDEM MATERIAM CONCLVDIT, CVM QVADAM
Deum Patrem exclamatione & alloquo.

PROLIXIUS & DIDUCTIUS HÆC SIC DECLARARE VOLUI, ESTO, CÙS SUPRA DE ORO
P NERECOLLECTIONIS AGEREM IAM OSTENDISSEM, QUANTI REFERRET, NOS HÆC
DEO SOLO AD NOS IPSAS INTROVERTI ATQUE INTROGREDI, CÙM ID MAGNUM QU-
SIT, & A QUO PERMULTUM DEPENDEAT.

CUM ERGO SACRAM COMMUNIONEM VOBIS, Ô CARISSIMA, ADIRE NO-
CÖMUNIONIS, CEBIT, IN SACRO QUOD AUDIETIS, SPIRITUALITER CÖMUNICARE PORCELISS (QUOD IN
SPIRITALIS CUMPRIMIS VITLE EST) AC POSTEA PARI MODO AD VOS IPSAS INTROVERTI & IN-
UTILITAS GREDI. HAC ENIM RATIONE DOMINI HUIUS AMOR MULTUM & PROFUNDÉ AM-
OR DEI PROFUNDÉ NOSTRIS IMPRIMITUR: QUOTIESCUMQUE ENIM NOS AD IPSUM RE-
FUNDÉ NOSTRIS IMPRIMI POSMODIS, SEMPER ALIQUID NOSBI DAT, IDQUE DIUERIS & VAR-
IAS. IGNIS; QUI, TAMETHI INGENS & LUCULENTUS FIT, SI PROCAL AB EO SEDEM
& CO.